

výstavby i změny výrobních technologií, zejména monolitických částí nahrazovaných prefabrikovanými dílci.

Také určení, stanovení a dohodnutí standardu povrchu pohledových ploch betonových konstrukcí před započítáním výstavby mezi stavebníkem a dodavatelem většinou chybí. A tak z obavy před soudem kolaudační komise dodavatel všechny viditelné plochy vyspravil a opatřil bílým nátěrem na vlastní náklad. Otázky vzhledu architektonicky přiznaných betonových ploch a detailů styků konstrukce by se měly stát předmětem pozornosti naší betonářské komunity a osvěty a postupně odstraňovat často nesmyslné požadavky a spory o kvalitě povrchů betonových ploch.

Výstavba tribuny závodiště v Pardubicích nicméně dokázala opodstatněnost a výhodnost použití betonové konstrukce při výstavbě s kvalitním designem, splňujícím architektonické a uživatelské záměry.

Údaje o výstavbě:

Název stavby: Dostavba tribun a areálu stájí
Místo stavby: Dostihové závodiště Pardubice
Investor: Město Pardubice,
zastoupené Magistrátem
města Pardubic

Celková kapacita
3-5 podlaží: 1 000 diváků
Kapacita
jednotlivých boxů: 30 až 45 diváků

Kapacita ocelových
tribun pod prodlouženým
přístřeškem: 550 až 600 diváků
Architektura: Ing. arch. Miroslav Petráň, B+P projekt
Železobetonová
konstrukce: Ing. Pavel Čížek
Ocelová
konstrukce: Ing. Miroslav Klobas
Dodavatel stavby: Preming, a. s. Chrudim
Dodávka skeletu: Preming, a. s. – Opatovice nad Labem
Tempo desky: Prefa Pardubice, a. s.
Dodávka
monolitického
betonu: Aleš Němeček –
TRANSPORTBETON -Semtín
Montáž skeletu: HANS Praha
Projekt: 2. 1. – 31. 3. 1997
Pilotové základy: 11. 2. – 11. 3. 1997
Montáž skeletu: 26. 3. – 7. 5. 1997
Termín dokončení: 31. 8. 1997
Kolaudace: 16. 9. 1997
Investiční náklady: 31,5 mil Kč
Náklady
na konstrukce: 10 mil. Kč

Ing. Pavel Čížek, Prezipp Chrudim, s. r. o., Sukovo nábr. 1556,
530 02 Pardubice

Novoty a pokrok ve stavitelství v Praze od r. 1848

Uveřejněním výňatku z rubriky *Výročí z časopisu STAVBA 1/98* chceme upozornit na celý zajímavý přetisk stati Jana Heraina, stavebního archiváře královského hlavního města Prahy, sepsané roku 1908:

Radikální změna řešení půdorysu bytů nastala, jakmile r. 1885 Podolská vodárna tlačila vodu do vodojemu na Karlov a odtud voda tlačena do nejvyšších pater domů všech poloh Prahy. Se zavedením closetů se splachováním vody umožnilo se, že záchody nezapáchají, netřeba jich klásti mimo byt na pavlače, nýbrž k chodbě každého bytu. Tím vytvořen půdorys bytů zcela nový, i s lázněmi, s ideálním komfortem vypravený, samostatný pro každého nájemníka se svým vchodem, na jeden klíč uzavřený. Kde v domě může mít být elektrické světlo a osobní výtah a ústřední topení, teplou vodou – tam požadavky moderního bytu jsou dosaženy a za pokrok ten děkujeme vodárně, jež tlačí vodu do všech pater.

Takové moderní novodobé zařízení bytu, při vši své dokonalosti má tu vadu, že jest to byt drahý o dvakrát až i třikrát tolik, než jest stejně velký byt v domech ze staršího období, jenž dnešním potřebám komfortu nevyhovuje.

Klenby starých vzorů, jaké se v Praze prováděly, jako segmentové, klášterní, resp. zrcadlové, nyní se od let namnoze nedělají, an zabíraly mnoho místa, s nímž se nyní šetří a na jejich místo nastupují systémy klenob Kleinových, tvořící rovný strop, aneb betonové rovné stropy.

Redakce

Dynamické chování vysoké budovy

Delft, Nizozemí – Budova vysokoškolských kolejí nazývaná Voorhof II, která má celkem nadzemních 17 podlaží (výška 51,3 m, půdorys přibližně 81 × 14 m²) vykazovala řadu provozních vad způsobených nedostatečnou tuhostí ocelové nosné konstrukce a nadměrným kmitáním při silnějším větru. Poruchy se projevovaly především ve funkci objektu, postaveného v roce 1966; zejména se zjistily potrhání nebo také posunutí příčky, porušení keramických obkladů, poruchy funkce dveří, průsaky v koupelnách apod. Kromě toho si studenti v horních podlažích stěžovali na častou nevolnost.

Výšetření poruch vedlo k poznatku, že jejich příčinou je nedostatečná tuhost objektu; to pak potvrdila dynamická měření. Uvažovalo se o různých možnostech zlepšení chování budovy: sejmutí několika horních podlaží, přístavbě betonových stěn ke krátkým průčelím budovy, přístavbě dvou vnějších tuhých jader podél jednoho z dlouhých průčelí, zesílení ocelových rámtů, instalaci tlumičů nebo také zesílení čtyř hlavních ocelových rámtů betonovými stěnami. Jako nejvýhodnější ekonomicky, i když ne dynamicky, byla nakonec zvolena poslední varianta.

Rozbor případu, který provedla laboratoř TNO v Delftu (pan G. P. C. van Oostrehout), ukázal řadu problémů dynamického řešení, vedoucích k nejistotám co do výsledků. Modelování skutečných objektů pozemních staveb je velice složité a téměř nikdy proveditelné tak, aby model byl dokonalý. (Heron, roč. 42, č. 2, 1997)

Dr. Nicholas Bricklayer